चिदेष वृत्तान्तोदृष्टो भविष्यति। तदा विनष्टो ऽहं। इति विचिन्त्य तं नापितं सन्तोष्य प्रोवाच। यदेतद्धनं वस्त्राणि च मया दत्तानि गृह्णाण। पुनर्भद्र न कस्यचिदाख्येयो ऽयमस्मद्वृत्तान्तः। नापितो ऽपि तद्वचनमङ्गीकृत्य स्वगृहं गत्वा व्यचिन्तयत्। नूनं सर्वे ऽप्येते नग्नकाः
५ शिरसि काष्ठदण्डहताः काञ्चनमया भवन्ति। तदहमपि प्रातः प्रभूता नामल्य लगुडैर्हन्मि। येन मे प्रभूतं हाटकं भवति। इत्येवं तस्य चिन्तयतस्तद्दिनं निशा च कथमपि व्यतिचक्राम। अथ प्रभाते समुत्थाय क्षपणकविहारं गत्वोत्तरासङ्गं विधाय जिनस्य प्रदक्षिणात्रयं दत्वा जानुभ्यामवनीं गत्वा वक्त्रद्वारविन्यस्तोत्तरीयाञ्चलः कृताञ्जलिस्तार
१० स्वरेणेमं श्लोकमपठत्।

ते जयन्ति जिना येषां केवलज्ञानशालिनां।
मनो भवाभिधे जीवे मानसेनोपराजितं ॥१२॥
सा जिह्वा या जिनं स्तौति तच्चित्तं यत् तदर्पितं।
तावेव केवलौ श्लाघ्यौ यौ तत्पूजकरौ करौ ॥१३॥

१५ इत्येवमन्यदपि बहुधा संस्तुत्य प्रधानक्षपणकमासाद्य क्षितितलनिहितजानुचरणो नमो ऽस्तु वन्द इत्युक्त्वा लब्धधर्मवृद्धाशीर्वादः सुखमालिकानुग्रहलब्धव्रतादेश उत्तरीयनिबद्धग्रन्थिः सप्रश्रयमिदमाह। भगवन्नद्य विहरणक्रिया त्वया समस्तमुनिसहितेनास्मद्गृहे कर्तव्येति। स आह। भो श्रावक धर्मज्ञो ऽपि किमेवं वदसि। किं वयं ब्राह्मणा
२० यदामन्त्रणं करोषि। यतो वयं सदैव तत्कालपरिचर्यया भ्रमन्तो भक्तिभाजं श्रावकमवलोक्य तस्य गृहे गच्छामः। कृच्छ्रादभ्यर्थिताः प्राणधारणमात्रामशनक्रियां कुर्मः। तद्गम्यतां न भूयो ऽप्येवं वाच्यं। तच्छ्रुत्वा नापितः प्राह। भगवन् वेद्मि। अहमेतत् करिष्यामि। परं भवतां प्रभूताः श्रावका अर्हणां कुर्वन्ति। अस्माभिस्तु पुनः पुस्तक
२५ च्छादनयोग्यानि पटिकर्पटादीनि बहुमूल्यानि प्रगुणीकृतानि सन्ति।